

Panijum – broj devetnaest

Velikani: Antioh, Konstantin i posljednji predsjednik

Jeff Pippenger

2026-03-01

Ključ za ispravno razdjeljivanje redaka deset do šesnaest jedanaestog poglavlja Daniela nalazi se u temeljnim proročkim primjenama koje su bile upotrijebljene prije više od trideset godina, 1996., kada je bio objavljen časopis *The Time of the End*. Trideset godina poslije, Gospodin je otkrio da još jedna proročka poruka treba biti formalizirana kao što je milleritska poruka bila formalizirana 1831. godine. U omega-povijesti ovih trideset godina poruka koju treba formalizirati prikazana je kao ispravak prethodne poruke o islamu, kako ju predstavlja Josiah Litch, a također i kao ispravljena poruka o zatvorenim vratima, kako ju predstavlja Samuel Snow, što je simbol prisposode o deset djevice. Bit će proglašena poruka o islamu, popraćena upozorenjem o postupnom zatvaranju vrata milosti dok Krist dovršava svoje djelo suda. Ta je poruka dvostruka, posjeduje unutarnju i vanjsku liniju, koje pak predstavljaju prva dva koraka trostupanjskog procesa kušnje koji se uvijek događa kada je proročanstvo odpečaćeno, kao što je bilo otkrivenje Isusa Krista 31. prosinca 2023. godine.

Časopis **The Time of the End** sadrži temeljni pregled budućnosti Amerike, kako je ona prikazana u posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja Daniela, koji su bili otpečaćeni u vrijeme svršetka 1989. godine. Taj je časopis trideset godina bio javno dostupan, a nitko nije uočio da je jedna od njegovih glavnih tema bila vjerska borba između komunizma i crkava pod utjecajem katolicizma, osobito u Ukrajini. Ta vjerska bitka iz razdoblja 1989. godine objašnjava kontekst Putinova vjerskog pada, kako je prikazan Ptolemejem i Uzijom u pobuni koju su obojica očitovali u jeruzalemskom Hramu. Hram u Jeruzalemu bio je Uzijin hram, a ne Ptolemejev hram. I Putin i Zelenski oskvrnjuju isti Hram na dva različita načina: jedan kao Egipćanin, a drugi kao Židov.

Crkva koja se 1989. borila protiv kralja juga bila je Katolička crkva. A zašto i ne bi? Ateizam Francuske zadao je smrtonosnu ranu kralju sjevera 1798., pa zašto papinstvo ne bi uzvratilo na dugotrajni progon Katoličke crkve od strane ateizma, osobito u Ukrajini? Još je značajnije to što je ovo jasno svjedočanstvo o Ukrajini poteklo iz publikacije iz 1996. godine, koja je navodila svjetovne povjesničare o povijesti 1989. godine. Sada, dok Gospodin otpečaćuje skrivenu povijest četrdesetog retka, ukazao je na borbu između dviju pravoslavnih crkava kako bi pružio proročki i povijesni kontekst bitke kod Rafije i njezinih posljedica, a potrebne je uvide već uključio u časopis *The Time of the End*, objavljen prije trideset godina.

Propast Napoleona podudara se s postupnom propašću Lenjina, Staljina i sustava Sovjetskoga Saveza. Kada je proročko južno kraljevstvo premjestilo svoj glavni grad u Rusiju, dogodile su se dvije velike revolucije 1917. godine. Prva je ono što se naziva Ruskom revolucijom, kada je car svrgnut, a zatim je iste godine uslijedila boljševička revolucija, koja je dovela do građanskoga rata od 1917. do 1922. Godine 1922. osnovan je Sovjetski Savez.

Početak Rusije kao duhovnoga kralja juga predstavljao je revoluciju u dva koraka koja je dovela do građanskoga rata, a zatim do oblikovanja konfederacije zemalja. Slom Sovjetskoga Saveza također se odvijao u dva koraka, počevši od rušenja Berlinskoga zida 9. studenoga 1989., što je potom dovelo do raspuštanja Sovjetskoga Saveza 31. prosinca 1991. Kao posljednji vladar Rusije, kralj juga, Vladimir Putin bio je predodređen prvim ruskim vladarom — Vladimirom Lenjinom.

Vladimir znači „veliki vođa“, a Putin znači „put“. Lenjin znači „velika rijeka“, ali Vladimir Lenjin izabrao je ime Lenjin kako bi prikrrio svoje pravo ime, koje je glasilo Vladimir Iljič Uljanov. Iljič znači „sin Ilijin“, a Uljanov znači „mladenački sin Ilijin“.

Veliki ruski vođa na putu, u povijesti prikazanoj bitkom kod Rafije 217. pr. Kr., bio je predodređen prvim vođom Rusije, koji je kao Vladimir Lenjin bio veliki vođa moćne rijeke, ali koji je sakrio svoje ime. Ime je simbol karaktera, a to što je Vladimir sakrio svoja dva imena predstavlja karakter koji je izabrao veliku rijeku političke misli umjesto karaktera predstavljenoga Ilijom, što znači „Bog je Jahve.“ Korijen ateizma jest nijekanje Boga, a ateizam je glavno obilježje kralja juga. Lenjinovo drugo i treće dano ime naglašavaju Iliju i njegova sina, a kraj Rusije kao kralja juga prikazan je Ptolemejem IV., koji je bio pobjednik u bitki kod Rafije, ali kada se Antioh vratio 200. pr. Kr. u bitki kod Panija, tada je vladao Ptolemejev petogodišnji sin. Lenjinova dva izvorna imena identificiraju Iliju i njegova sina te se podudaraju s Ptolemejem i njegovim sinom. Ilija i poruka njegovoj djeci pojavljuju se u posljednjim danima, neposredno prije „velikoga i strašnoga dana Gospodnjega“, gdje su također smještene bitke kod Rafije i Panija.

Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji: I on će obratiti srce otaca k sinovima i srce sinova k njihovim ocima, da ne dođem i ne udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4:5, 6.

Svjedočanstvo Uzije i Ptolemeja podudara se u jedanaestom retku Daniela jedanaest, a Uzija je živio jedanaest godina nakon svoje pobune i gube; dok je Ptolemej vladao ukupno sedamnaest godina, što je isti broj godina između bitaka iz retka jedanaest i retka petnaest. Proročanstvo od 250 godina, koje je započelo 457. pr. Kr., završilo je 207. pr. Kr. usred tih dviju bitaka; deset godina nakon Rafije i sedam prije Panija. Vladavina Ptolemeja IV. započela je 221. pr. Kr., a umro je 204. pr. Kr., stoga sedamnaest Ptolemejevih godina nije ista linija kao sedamnaest godina od Rafije do Panija. Niti su to istih sedamnaest godina koje su prikazane završetkom proročanstva od 250 godina koje počinje s Neronom 64. godine, a završava 313. godine. Od 313. do prvoga zakona o nedjelji 321. godine ima osam godina, a devet godina poslije, 330. godine, Konstantin je podijelio kraljevstvo na istok i zapad.

U vrlo skoroj budućnosti Putin i Rusija porazit će Ukrajinu, a koraci Ptolemeja i Uzije početak će se ponavljati u povijesti prikazanoj u dvanaestom retku. Dva biblijska svjedoka smještaju završnu krizu za Putina u krizu crkve i države. Njihova se pobuna očitovala u hramu u Jeruzalemu, čime se Uzijin hram i religija prepoznaju kao točka proročkog upućivanja.

Zelenskyj, što znači „zeleni“, marioneta je globalističkih birokrata Europske unije i Ujedinjenih naroda, čiji je globalistički program prikladno predstavljen zelenim političkim pokretom koji obožava majku zemlju. Prikladno je što je Zelenskyj bio glumac, jer je očito opunomoćenik drugih

sila, a značenje njegova imena, „zeleni“, označuje političku filozofiju koja usmjerava njegove pokrete na šahovskoj ploči ljudske povijesti. Mat je odmah iza ugla za Zelenskyja.

U ovoj završnoj povijesti pobuna Uzije i Ptolemeja ponovno će se odigrati, ali Ptolemej (Putin) umro je četiri godine prije bitke kod Panija, a posljednji vladar kralja juga prikazan je kao petogodišnje dijete kojim upravlja niz pokvarenih i nesposobnih regenta.

Ptolemej V. imao je samo oko 5–6 godina kada je 204. pr. Kr. stupio na prijestolje (nakon tajanstvene smrti svojega oca), a Ptolemejsko je kraljevstvo tijekom njegove vladavine bilo paralizirano nizom nesposobnih ili pokvarenih regentstava. Početno je regentstvo trajalo od 204. do 202. pr. Kr., nakon što je smrt Ptolemeja IV. bila prikrivena, a njegova majka Arsinoja III. ubijena. Dvorski miljenici Sosibije, dugogodišnji ministar pod Ptolemejem IV., i Agatoklo, brat Agatokleje, ljubavnice Ptolemeja IV., proglasili su se regentima. Krivotvorili su ili predočili oporuku kojom su bili imenovani skrbnicima, stavili mladoga kralja pod brigu Agatokleje i njezine obitelji te uklonili moguće suparnike. Sosibije je vodio velik dio rane uprave.

Do preokreta je došlo oko 202. pr. Kr., kada je Agatoklo postao prevladavajući regent, ali je bio naširoko omražen zbog razvrata i lošeg upravljanja. Narodni ustanak u Aleksandriji doveo je do njegova brutalnog linčovanja od strane svjetine, uz nominalno odobrenje dječaka-kralja. Naknadni regenti bili su Tlepolem, upravitelj Peluzija, a zatim Aristomen. Do vremena bitke kod Panija 200. pr. Kr., kraljevstvo se nalazilo pod tim izmjenjujućim nizom regenata i dvorskih savjetnika.

U bitci kod Panija ptolemejskim je snagama na bojištu zapovijedao general Skopas iz Etolije, najamnički zapovjednik postavljen pod namjesništvom, a ne sam Ptolemej V. Mladi kralj nije imao stvarnu vlast — odluke, vojna strategija i sveukupna slabost kraljevstva proizlazile su iz paralize namjesnika, unutarnjih pobuna (poput ustanaka domaćih Egipćana) i dvorskih spletki. Ta je nestabilnost omogućila Antiohu III. Velikom da odlučno porazi Skopasa kod Panija i trajno preotme Koile-Siriju, uključujući Judeju, iz ptolemejske vlasti.

Povjesničari raspravljaju o vjerojatnosti da je smrt Ptolemeja IV. bila posljedica trovanja, što je također dio povijesnih nagađanja u vezi s Vladimirom Lenjinom, Josifom Staljinom, kao i kraljicom juga, Kleopatrom. Putin prevladava u ukrajinskom ratu, ali tada njegov slom započinje njegovom željom da uspostavi odnos nadzora koji je Sovjetski Savez nekoć imao s ukrajinskom crkvom, što je, kada je 1989. bilo uklonjeno, bilo simbol pobjede kralja sjevera nad kraljem juga.

Ukrajina je kolijevka istočnoslavenskoga pravoslavlja. Krštenje Vladimira Velikoga zbilo se 988. godine u Kijevu. Moskva je poslije, nakon pada Carigrada, prisvojila naslov „Treći Rim“, postavljajući se kao zakonita baštinica i duhovna čuvarica svih ruskih zemalja, uključujući i Ukrajinu kao svoj „kanonski teritorij“.

Moskovski patrijarhat oduvijek je promatrao Ukrajinu kao duhovno neodvojivu od Rusije pod geslom „Jedan narod, jedna vjera“, što je izraz kojim se i sam Putin opetovano služio. Ukrajina, osobito od 2014./2022., sve više promatra moskovski nadzor kao kolonijalnu i imperijalnu dominaciju, a ne kao istinsko duhovno majčinstvo. Od veljače 2026. postoje dvije suparničke pravoslavne strukture. Jedna je Pravoslavna Crkva Ukrajine, koja je od 2019. neovisna pod

ekumenskim patrijarhom Bartolomejem iz Carigrada. U Kijevu se Pravoslavna Crkva Ukrajine smatra istinski nacionalnom Crkvom.

Neka se čitatelj čuva: Pravoslavna Crkva Ukrajine drukčija je crkva od Ukrajinske pravoslavne crkve. Ukrajinska pravoslavna crkva povezana je s Ruskom pravoslavnom crkvom, i zbog toga ju je Zelenskyy napadao. Vatikan se protivi napadima Zelenskyya koji su već u tijeku, ali Putinova pobuna iz dvanaestoga retka slijedi nakon njegove pobjede kod Rafije i još je buduća.

Ukrajinska pravoslavna crkva bila je povijesno povezana s Moskovskim patrijarhatom. Nakon invazije 2022. godine, Ukrajinska pravoslavna crkva proglasila je punu autonomiju u svibnju 2022., no ukrajinske državne istrage (DESS) opetovano su tvrdile da ona i dalje kanonski i pravno ostaje povezana s Moskvom. Ukrajina je u kolovozu 2024. donijela zakon (koji je potpisao Zelenskyy) kojim se zabranjuje svako vjersko tijelo povezano s Ruskom pravoslavnom crkvom („državom agresorom”). Ukrajinskoj pravoslavnoj crkvi naloženo je da u potpunosti prekine veze ili će se suočiti sa sudski naloženim raspuštanjem svoje Kijevske mitropolije. Krajem 2025. i početkom 2026. nastavljaju se racije, prijenosi župa u Pravoslavnu crkvu Ukrajine (više od 1.300 od 2022.), sudski postupci te upozorenja stručnjaka Ujedinjenih naroda na zabrinutosti u pogledu vjerskih sloboda u vezi s Ukrajinskom pravoslavnom crkvom.

Vatikan se javno usprotivio bilo kakvom prisilnom raspuštanju Ukrajinske pravoslavne Crkve. Rusija i Putin to prikazuju kao otvoreni progon kanonskoga pravoslavlja te su zaštitu „ruskih pravoslavnih crkava” učinili izričitim zahtjevom u svim mirovnim pregovorima. Ruska propaganda dosljedno povezuje Ukrajinsku pravoslavnu Crkvu i napade ukrajinske države na nju s „nacizmom” te ih prikazuje kao dio svojega opravdanja za „denacifikaciju”.

Putin će drsko „ući u hram” i prisvojiti punu duhovnu vlast nad ukrajinskim pravoslavljem, nastojeći cijelu ukrajinsku crkvenu strukturu ponovno podvrgnuti Moskvi te zahtijevati da ga se prizna kao zakonitoga duhovnog poglavara ruskoga pravoslavnog svijeta.

Ovo je točna usporednica s Ptolemejem koji ulazi u Svetinju nad svetinjama, dok je Uzija Zelenskyy koji nastoji prinijeti kad. Ptolemejeva pobuna bila je u Svetinji nad svetinjama, a Uzijina u Svetome mjestu. Južni kralj, obuzet pobjedom na „graničnoj crti”, okončavši posredničku moć nacizma, potom prekoračuje u mjesto koje pripada jedino području religije. Tada će doći iznenadno providonosno poniženje, a Putin će nestati sa scene (kao što je Ptolemej IV umro 204. pr. Kr.). Nakon vakuuma moći u fazi „slabih nasljednika”, sjeverni se kralj vraća s većom silom i odnosi prevagu u suvremenoj bitci kod Panija u 15. retku.

Sedamnaest

Sedamnaest godina pojavljuje se tri puta u povijesti u kojoj se bitke kod Rafije i Panija spajaju zajedno, redak na redak. Sedamnaest godina od Milanskoga edikta, kada su istočna i zapadna prijestolja carstva bila sjedinjena brakom, pa sve dok kraljevstvo nije bilo podijeljeno i razvedeno 330. godine. Sedamnaest godina, i početak i završetak, putokazi su dvaju drugih povezanih proročkih razdoblja. Počevši s Neronom godine 64., označeno je razdoblje progonstva koje je završilo u povijesti Konstantina Velikoga. Prijelaz iz Neronova razdoblja progonstva u kompromis

predstavljen Konstantinom prepoznaje prijelaz od crkve u Smirni do crkve u Pergamu. Godina 313. i Milanski edikt označuju kraj crkve u Smirni, a kraj sedamnaestogodišnjega razdoblja jest godina 330., koja je bila ispunjenje tristoezdesetogodišnjega proročanstva iz Daniela 11:24.

Ući će mirno i u najplodnija mjesta pokrajine; i učinit će ono što nisu učinili ni njegovi oci ni oci njegovih otaca; razdijelit će među njima plijen i grabež i bogatstvo; da, smišljat će svoje naume protiv utvrda, ali samo za neko vrijeme. Daniel 11:24.

Sedamnaest godina od 313. i Milanskoga edikta započinje ispunjenjem jednoga proročanstva i završava ispunjenjem drugoga proročanstva. Prvo proročko ispunjenje koje označuje početak utvrđuje prijelaz od crkve Smirne do crkve Pergama, a proročanstvo koje označuje kraj tih sedamnaest godina utvrđuje podjelu Rima na istočni i zapadni Rim. Tih sedamnaest godina prepoznaje se po proročkoj povijesti, a ne po nekom posebnom sedamnaestogodišnjem proglasu. Alfa podjele druge crkve od treće crkve uskladila se s podjelom Carstva na istok i zapad pri ispunjenju vremenskoga proročanstva od 360 godina. Ta dva proročanstva uspostavljaju razdoblje od sedamnaest godina, i ono mora biti utvrđeno kao valjano proročko razdoblje na temelju svjedočanstva dvojice ili trojice, ako je sedamnaest valjan proročki simbol.

Ti svjedoci postoje u drugom razdoblju od 250 godina koje je započelo 457. pr. Kr. Toga je datuma započelo Danijelovo proročanstvo o 2.300 godina iz Daniela 8,14. Godina 457. pr. Kr. proročanska je početna točka i utvrđena proročanska oznaka. Protegne li se 250 godina u budućnost, dolazi se do 207. pr. Kr., što je povijest između bitaka kod Rafije i Panija. Bitke kod Rafije i Panija ne mogu se razdvojiti, jer je u obje uključen Antioh Veliki. Od bitke kod Rafije 217. pr. Kr. do bitke kod Panija 200. pr. Kr. proteže se sedamnaest godina. Proročanstvo o 2.300 godina označava promjenu razdoblja na početku, kada je treći dekret obnovio Judinu nacionalnu suverenost, a zatim na završetku, kada je Krist prešao iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama. Godina 207. pr. Kr. predstavlja promjenu razdoblja egipatske vlasti nad Judejom u seleukidsko razdoblje vlasti nad slavnom zemljom. Razdoblje seleukidske kontrole nad slavnom zemljom proizvelo je ustanak Makabejaca 167. pr. Kr.

Neronovo razdoblje od 250 godina završava s poviješću Konstantina VELIKOGA, a 250 godina koje se zaključuju između dviju bitaka jest povijest Antioha VELIKOGA. U bitci kod Rafije Ptolemej IV. porazio je Antioha Velikoga, a Ptolemej je vladao sedamnaest godina. Oba razdoblja od 250 godina sadrže zasebno sedamnaestogodišnje razdoblje. Oba završavaju u povijesti vladara koji je poznat kao VELIKI. Oba razdoblja od 250 godina započinju na utvrđenom proročkom orijentiru i oba završavaju na utvrđenom proročkom orijentiru.

Sjedinjene Američke Države započele su 4. srpnja 1776., a 250 godina kasnije dovodi vas do 4. srpnja 2026., kada će Donald Trump, koji je poznat kao onaj koji nastoji učiniti Ameriku „velikom“, proslaviti tih 250 godina. Godina 2026., poput 250 godina od 457. pr. Kr., završava usred povijesti suvremenih bitaka kod Rafije i Panija, poznatih kao ukrajinski i Treći svjetski rat. Vladavina južnoga kralja, razdoblje prvoga zakona o nedjelji i razdoblje od bitke kod Rafije do Panija pružaju tri razdoblja od sedamnaest godina koja su sva povezana s istom proročkom poviješću. Tri razdoblja od 250 godina sva zajedno prispijevaju u iste proročke povijesti. Ta tri

razdoblja od 250 godina uspostavljaju tri linije proročke istine s poviješću povezanom s Donaldom Trumpom, predstavljenim ili kao Konstantin Veliki ili kao Antioh Veliki.

Tri razdoblja od po 250 godina pružaju tri različita, ali komplementarna prikaza posljednjih dana. Neronska linija prepoznaje sedamnaestogodišnju povijest kompromisa koja savršeno izražava proročke značajke oblikovanja slike Zvijeri.

„Gospodin mi je jasno pokazao da će se slika zvijeri oblikovati prije završetka vremena milosti; jer ona treba biti velika kušnja za Božji narod, po kojoj će se odlučiti njihova vječna sudbina. Vaše je stajalište takva zbrka nedosljednosti da će tek rijetki biti zavedeni.“

„U Otkrivenju 13 ta je tema jasno izložena; [Otkrivenje 13,11–17, citirano].“

„Ovo je kušnja koju Božji narod mora proći prije nego što bude zapečaćen. Svi koji su dokazali svoju vjernost Bogu držeći Njegov zakon i odbijajući prihvatiti lažnu subotu, stat će pod stijeg Gospoda Boga Jehove i primit će pečat živoga Boga. Oni koji se odreknu istine nebeskog podrijetla i prihvate nedjeljnu subotu, primit će žig zvijeri.” Manuscript Releases, svezak 15, 15.

Slika zvijeri jest spoj crkve i države, pri čemu crkva upravlja tim odnosom. Konstantinov kompromis, kojim je nastojao sjediniti poganstvo s kršćanstvom, klasičan je primjer kompromisa posljednjih dana.

„U pokretima koji su sada u tijeku u Sjedinjenim Državama da se ustanovama i običajima crkve osigura potpora države, protestanti idu stopama papista. Štoviše, oni otvaraju vrata da papinstvo u protestantskoj Americi ponovno zadobije vrhovništvo koje je izgubilo u Starome svijetu. A ono što ovomu pokretu daje još veće značenje jest činjenica da je glavni cilj koji se ima na umu nametanje svetkovanja nedjelje — običaja koji potječe iz Rima i za koji ona tvrdi da je znak njezina autoriteta. Duh papinstva — duh prilagođavanja svjetovnim običajima, štovanje ljudskih predaja iznad Božjih zapovijedi — prožima protestantske crkve i vodi ih da čine isto djelo uzdizanja nedjelje koje je papinstvo činilo prije njih.“

„Ako bi čitatelj želio razumjeti sredstva koja će se upotrijebiti u uskoro nadolazećem sukobu, treba samo slijediti zapis o sredstvima kojima se Rim služio za isti cilj u prošlim vjekovima. Ako želi znati kako će papisti i protestanti, ujedinjeni, postupati s onima koji odbacuju njihove dogme, neka vidi duh koji je Rim pokazao prema suboti i njezinim braniteljima.

„Kraljevski edikti, opći sabori i crkvene odredbe poduprte svjetovnom vlašću bili su koraci kojima je poganski blagdan zadobio svoj počasni položaj u kršćanskome svijetu. Prva javna mjera kojom se nametalo svetkovanje nedjelje bio je zakon što ga je donio Konstantin. (A.D. 321) Ovaj je edikt zahtijevao da stanovnici gradova počivaju na ‘časnom danu sunca’, ali je seoskom stanovništvu dopuštao da nastavi svoje poljodjelske poslove. Premda je u biti bio poganski zakon, car ga je proveo nakon svojega nominalnog prihvatanja kršćanstva.” The Great Controversy, 574.

Napredovanje kompromisa koje je dovelo do, i koje će ponovno dovesti do nedjeljnoga zakona prikazano je sedamnaestogodišnjim razdobljem od 313. do 330., pri čemu je prvi nedjeljni zakon iz

321. srednja točka te povijesti. Na početku je bio brak istoka i zapada, a na kraju razvod istoka i zapada. Prvi nedjeljni zakon jest srednji orijentir koji predstavlja pobunu, baš kao što trinaesto slovo hebrejskoga alfabeta, kada mu prethodi prvo slovo, a slijedi ga dvadeset drugo i posljednje slovo alfabeta, tvori hebrejsku riječ za istinu. Brak na početku i razvod na kraju poistovjećuju slovo alfa sa slovom omega. Razdoblje od 250 godina koje je započelo s Neronom nosi Kristov pečat i govori o predmetu sadašnje istine u posljednjim danima.

Razdoblje od 250 godina koje započinje 457. pr. Kr. naglašava državničko umijeće predstavljeno Antiohom Velikim dok stoji unutar sedamnaestogodišnjeg razdoblja od Rafije do Panija.

Razumijemo ga kao državničko umijeće, jer je 457. pr. Kr. također započelo proročanstvo od 2.300 godina. Tih 2.300 godina unutarnja je proročka linija koja govori o Božjem djelu otkupljenja, što je usklađeno sa simbolom crkvenoga umijeća. Za razliku od razdoblja od 250 godina koje je započelo s Neronom, razdoblje koje započinje 457. pr. Kr. obraća se političkoj ulozi posljednjega američkog predsjednika koji nastoji Ameriku, a zatim i svijet, učiniti velikima, dok promiče pogrešan katolički koncept zlatnoga doba od tisuću godina mira.

Dvjestopedeset godina Sjedinjenih Američkih Država, koje su zemaljska zvijer iz trinaestog poglavlja Otkrivenja, označava zaključak šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva, koje završava ondje gdje je i započelo, usred rata. Pobjednici povijesti određuju zapis povijesti koji se čuva. Demokrati, koje pokreće globalistički zmaj, sadašnje bezakonje promatraju kao revoluciju, a republikanci, koji su puni riječi, a bez djela, ovu sadašnju povijest promatraju kao građanski rat. Demokrati su predstavnici zmaja biblijskog proročanstva, a republikanci su prikazani kao otpali protestanti, ili, riječima Ivana u Otkrivenju šesnaest, oni su lažni prorok. Sjedinjene Američke Države započele su ratom revolucije i završavaju ratom revolucije. Republikanska stranka započela je u građanskom ratu i završava u građanskom ratu. Republikanci vide građanski rat koji demokrati nazivaju revolucijom.

Trump, kao posljednji republikanski predsjednik, posjeduje proročke attribute prvoga republikanskog predsjednika, koji se pojavio u izvanjskoj povijesti Građanskoga rata. Lincolnov izvanjski Građanski rat bio je također unutarnja povijest Izaijina proročanstva iz sedmoga poglavlja, osmoga retka, koje je završilo 1863., upravo one godine kada je proglašena Proklamacija o emancipaciji. Razlika između dviju stranaka primarno je i temeljno proročko načelo. Ono je započelo s Kajinom i Abelom, koji su u Kristovo vrijeme bili predstavljeni saducejima i farizejima, dvjema klasama Kajina koje su trebale ubiti jednoga Abela.

Farizeji i saduceji predstavljaju one koji su pristali razapeti svoga Mesiju, iz različitih razloga, ali ipak u suglasju. Farizeji su tvrdili da podupiru zakon, ali to nisu činili, kao i republikanci. Farizeji su tvrdili da podupiru izvorni božanski zakon, ali su zakon tumačili kroz vlastitu pristranu logiku. Izvorni Zakon za farizeje jest ono što je Ustav za republikance, upravo onaj Ustav za koji tvrde da ga podupiru, ali ga ne podupiru. Saduceji su odbacivali Božju silu, i premda su bili manja sljedba od farizeja, saduceji su u Kristovo vrijeme upravljali vjerskim i političkim krajolikom Judeje. Demokrati su manja sljedba od republikanaca, toliko malena da moraju varati kako bi ostali na vlasti, ali na vlasti ipak ostaju, jer njihovi protivnici, koji tvrde da podupiru jednaku pravdu za sve, ne čine ništa da provedu načela zakona za koja tvrde da ih podupiru.

Nema ničega nova pod suncem, i dvije političke stranke u Sjedinjenim Američkim Državama jednako su dio proročkog krajolika kao što su to bili farizeji i saduceji. Naravno, postoje i mnoge druge usporednice duž te proročke crte, ali tek kada uvidite proročki odnos dviju nesvetih sila, koje se, premda protivnice, ujedinjuju protiv svetosti, tada Ptolemeja i Uziju sagledavate u pravome svjetlu. Oba su južna kralja pokušala prinijeti žrtvu u istome hramu, ali Ptolemej, iz Egipta, predstavlja zmajsku silu — demokrate. Uzija, kao kralj Judeje, vođa je slavne zemlje, koji je otpali protestantizam, odnosno lažni prorok — republikanci.

Odnos između zmaja i lažnoga proroka klasično je prikazan na gori Karmelu. Na gori je Ahab predstavljao zmaja, a Jezabelini proroci Baala i Aštarote predstavljali su lažne proroke koji su stajali protiv Ilije. Zvijer koja je Jezabela još je uvijek bila u pozadini, u Samariji. Zmaj ujedinjen s lažnim prorokom također je bio prikazan u ujedinjenju poganskoga Rima i Židova na križu, kao što će biti i ujedinjenje demokrata i republikanaca pri nedjeljnom zakonu. Sastavni dijelovi ujedinjene sile prikazani su demokratima i republikancima unutar republikanskoga roga zemaljske zvijeri. Te dvije nesvete političke sile prikazane su Kajinom, a i Abelova loza posjeduje dvostruku podjelu.

Abelova loza, koja je u odnosu na Kajinovu izvanjsku lozu unutarnja loza, predstavljena je dvjema skupinama djevica. Napredovanje protestantskoga roga zvijeri iz zemlje, a to su Sjedinjene Države, predstavljeno je nizom vjerskih pročišćenja koja započinju s crkvom u Sardu godine 1798., kada su Sjedinjene Države postale šesto kraljevstvo biblijskoga proročanstva. Sard je bio crkva koja je imala ime da živi, ali je bila mrtva. Do 1798. protestantske sljedbe koje su se odvojile od papinske crkve već su se vraćale Rimu. Kršćani su prvi put nazvani kršćanima u Antiohiji.

„U Antiohiji su učenici prvi put bili nazvani kršćanima. To im je ime dano zato što je Krist bio glavna tema njihova propovijedanja, njihova poučavanja i njihova razgovora. Neprestano su pripovijedali događaje koji su se zbili u danima Njegove zemaljske službe, kada su Njegovi učenici bili blagoslovljeni Njegovom osobnom prisutnošću. Neumorno su se zadržavali na Njegovim učenjima i Njegovim čudima iscjeljenja. Drhtećim usnama i suznim očima govorili su o Njegovoj agoniji u vrtu, Njegovoj izdaji, suđenju i pogubljenju, o strpljivosti i poniznosti s kojima je podnio porugu i mučenje što su Mu ih nametnuli Njegovi neprijatelji, i o božanskom sažaljenju s kojim je molio za one koji su Ga progonili. Njegovo uskrsnuće i uzašašće, te Njegovo djelo na nebu kao Posrednika za paloga čovjeka, bile su teme na kojima su se s radošću zadržavali. S pravom su ih pogani mogli nazivati kršćanima, budući da su propovijedali Krista i svoje molitve upućivali Bogu po Njemu.“

„Bog im je dao ime kršćani. To je kraljevsko ime, dano svima koji se sjedinjuju s Kristom. O tom je imenu Jakov kasnije pisao: ‘Ne tlače li vas bogataši i ne vuku li vas pred sudove? Ne hule li oni na ono krasno ime kojim ste nazvani?’ Jakov 2,6. 7. A Petar je izjavio: ‘Ako li tko trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, nego neka slavi Boga zbog toga.’ ‘Ako vas pogrđuju zbog imena Kristova, blago vama, jer Duh slave i Duh Božji počiva na vama.’ 1. Petrova 4,16. 14.” Djela apostolska, 157.

Efeškoj crkvi bilo je dano ime kršćanske, što je dovelo do progonjene crkve Smirne, nakon koje je u povijesti Pergama uslijedila crkva kompromisa. Kad je papinstvo preuzelo prijestolje, razdvajanje je Božju pravu crkvu označilo kao crkvu u pustinji. Rimska je crkva bila Tijatira. Pri

završetku pustinje od tisuću dvjesto i šezdeset godina pojavila se crkva protestantizma, i od te točke nadalje protestantski je rog prikazan božanskim nizom kušnji i čišćenja.

Protestantizam je započeo kada je Martin Luther 1517. pribio svojih 95 teza na vrata, a „23” godine kasnije, 1540., započeo je isusovački red. Godine 2013. 95. i posljednje izlaganje Habakukovih Tablica bilo je pribijeno na vrata, a 13. ožujka 2013. inauguriran je prvi isusovački papa. Martin Luther bio je izopćen upravo u toj povijesti od pape Lea. Prosudite sami...

Godine 1798. crkva u Sardu tvrdila je da drži ime „protestantska“, ali vraćajući se Rimu već nije uspijevala opravdati svoje ime. Kada je mileritski adventizam 1844. preuzeo baklju protestantizma, predstavljao je ukor Jeroboamu, prvome kralju Izraela, naroda koji je bio krvno srodan plemenu u Judi, gdje je Bog postavio svoj hram. Jeroboam je uspostavio krivotvorinu, zasnovanu na religiji koja je predstavljala prijašnje ropstvo njegova naroda. Ponovio je Aronovu temeljnu pobunu podignuvši lik zvijeri sa svim proročkim značenjem povezanim s tim izvještajem. Ali na svojoj posvetnoj službi mileritski adventizam ukorio je njegovu nespремnost da nastavi usmjeravati istinsko bogoslužje prema Svetištu u kojem Bog prebiva. Jeroboam je želio da središte bogoslužja bude u Betelu i Danu, predstavljajući one iz Sarda 1844. godine koji su odbili slijediti Krista u Svetinju nad svetinjama.

Mileritski adventizam odlučio se vratiti religiji Rima te je, kako bi opravdao svoje odbacivanje proročke poruke o sedam vremena, prihvatio upravo one doktrinarne argumente onih koji su upravo bili razotkriveni kao lažni proroci svojim odbacivanjem Millerove poruke, kao svoje teološke učitelje. Mileritski adventizam, kao i neposlušni prorok, izabrao je vlastiti put, umjesto da slijedi Božju uputu. Put koji biraju ljudi u svim kušnjama i pročišćenjima mudrih i ludih djevice od protestantske reformacije nadalje u proročkoj povijesti jest put koji se vraća štovanju zemlje iz koje ste bili izbavljeni, i kako kažu: „svi putovi vode u Rim“. Svi putovi osim Jeremijinih starih staza.

Protestantska reformacija bila je predodnačena Mojsijevim povratkom u Egipat kako bi poveo Božji narod u Obećanu zemlju. Nakon izlaska iz zemlje sužanjstva, Bog je naumio dati svome izabranom narodu svoj zakon. U slijedu Mojsija i protestantske reformacije pobuna se očitovala odmah nakon izbavljenja. Bog je iskušao Sard, narod koji je tvrdio da ima živo ime, ali je u vrijeme poruke Williama Millera bio mrtav. Godine 1844. dogodila su se dva očišćenja: prvo je bilo očišćenje crkve u Sardu, koja je tvrdila da je protestantska, ali se pokazalo da je mrtva; a potom su iste godine bili očišćeni i mileriti, kao ispunjenje prispodobe o deset djevice.

Demokrati i republikanci predstavljaju dvije političke klase koje zajedno tvore republikanski rog na zemaljskoj zvijeri iz Otkrivenja trinaest. Mudre i lude djevice dvije su vjerske klase koje zajedno tvore protestantski rog na zemaljskoj zvijeri. Mudre djevice posjeduju prvo ime dano u Antiohiji. Mudre djevice su kršćani, ali su također i Filadelfijci koji imaju obećanje da će primiti ime.

Onoga koji pobijedi učinit ću stupom u hramu Boga svojega, i više neće izići van; i napisat ću na njemu ime Boga svojega i ime grada Boga svojega, novoga Jeruzalema, koji silazi s neba od Boga svojega; i napisat ću na njemu svoje novo ime. Otkrivenje 3,12.

Prvi put kada je Bog svoj narod nazvao kršćanima bilo je u Antiohiji, a povijest u kojoj se laodicejski pokret sto četrdeset i četiri tisuće mijenja u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće također je povijest Antioha Velikoga, po kojemu je grad Antiohija dobio ime i koji je prikazan na kraju razdoblja od 250 godina između bitaka kod Raphije i Panija.

O tim ćemo stvarima nastaviti u sljedećem članku.